

VEILIGHEID

VEILIGHEID

VEILIGHEID

VEILIGHEID

VEILIGHEIDSMACHTIGINGEN, VEILIGHEIDSADVIEZEN, VEILIGHEIDSATTESTEN EN ANDERE VEILIGHEIDSDOCUMENTEN

Een snelle kennismaking

Op 27 mei 2005 verschenen in het Belgisch Staatsblad twee belangrijke wetten: de eerste wijzigde de wet van 11 december 1998 betreffende de classificatie en de veiligheidsmachtigingen; de tweede de wet van 11 december 1998 tot oprichting van een beroepsorgaan inzake veiligheidsmachtigingen. De bedoeling was een wettelijke basis te creëren voor tal van (al dan niet diepgaande) screenings of betrouwbaarheidsonderzoeken waaraan de Veiligheid van de Staat op vraag van de meest diverse overheden haar medewerking verleent en een beroepsprocedure in te richten voor personen die een negatieve evaluatie kregen. Dankzij deze nieuwe wetten kunnen de screenings waaraan de Belgische inlichtingendiensten hun medewerking mogen verlenen vandaag opgedeeld worden in vijf grote categorieën: de veiligheidsmachtigingen, de veiligheidsattesten voor toegang tot gebouwen waarin zich geclassificeerde documenten bevinden, de veiligheidsattesten voor welbepaalde plaatsen of evenementen, de veiligheidsadviezen en een restcategorie.

VEERTIEN VRAGEN AAN INLICHTINGEDIENSTEN

De wetswijzigingen waren het rechtstreekse gevolg van een onderzoek door het Vast Comité van toezicht op de inlichtingendiensten (Vast Comité I). Dat maakte in haar jaarverslag 2003 melding van niet minder dan veertien domeinen waarin de burgerlijke inlichtingendienst, soms alleen, soms samen met andere diensten zoals de militaire inlichtingendienst of de federale politie, wordt geraadpleegd over de betrouwbaarheid van personen die een bepaalde gevoelige functie, vergunning of toelating beogen. Het betrof volgende gevallen:

- De toelating om met geclassificeerde gegevens te werken;
- De toelating om een wapen te bezitten of te dragen;
- De toelating tot het grondgebied en het verblijfsrecht van vreemdelingen;
- De toekenning van de Belgische nationaliteit door naturalisatie of door nationaliteitskeuze;
- De toelating aan vreemdelingen om een onderwijsopdracht in een onderwijsinstelling op te nemen;
- De toelating om een activiteit uit te oefenen binnen de sector van de private bewaking;
- De toelating om het beroep van privé-detective uit te oefenen;
- De aanduiding van leden van het Executief van de moslims van België;
- De toekenning van een toegangsrecht tot de installaties van de nationale luchthaven door de maatschappij BIAC;
- De erkenning van leden van het veiligheidspersoneel van de nationale luchthaven die belast zijn met de controle tijdens de inschepping van passagiers en bagage;
- De toekenning aan Belgische onderdanen of aan personen die in België verblijven om te immigreren in bepaalde vreemde landen;
- De erkenning van leden van private veiligheidsdiensten of van journalisten in het kader van een Europese Top te Brussel;
- De machtiging van de personeelsleden van de centrale tapkamer van federale politie;

- De benoeming van moslimaalmoezeniers in de gevangnissen.

In de meeste van die gevallen gebeurde de bevraging van de inlichtingendienst echter zonder (afdoende) wettelijke basis. Deze basis is nochtans noodzakelijk omdat zo'n screening, onderzoek of welke benaming men er ook aan geeft, onvermijdelijk een inmenging in het privé-leven met zich brengt in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor bescherming van de rechten van de mens (EVRM). Daarnaast kunnen nog andere grondrechten in het spel zijn. In een aantal gevallen zou de screening van personen onrechtstreeks kunnen interfereren met de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst (art. 9 EVRM) en met de vrijheid van vereniging (art. 11 EVRM). De regering dacht concreet aan het voorbeeld van een kandidaat voor een functie die zou geweigerd worden omdat het onderzoek aan het licht bracht dat hij bijvoorbeeld tot een schadelijke sectaire organisatie behoort. Ten slotte eiste de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst zelf dat inlichtingendiensten slechts opdrachten uitvoeren die haar door of krachtens de wet worden toevertrouwd.

De recente wetswijzigingen hebben deze lacunes verholpen. Het uiteindelijke resultaat is dat we de screenings waaraan de Belgische inlichtingendiensten hun medewerking mogen verlenen vandaag kunnen opdelen in vijf grote categorieën: (1) de veiligheidsmachtigingen, (2) de veiligheidsattesten voor toegang tot gebouwen waarin zich geclassificeerde documenten bevinden, (3) de veiligheidsattesten voor welbepaalde plaatsen of evenementen waar zich een dreiging voordoet, (4) de veiligheidsadviezen voor toelating tot de uitoefening van een gevoelige functie, voor de toegang tot bepaalde plaatsen of het verkrijgen van een vergunning en (5) een restcategorie met allerlei reeds vooraf bestaande wettelijke regelingen.

VEILIGHEIDSMACHTIGINGEN

Personen die uit hoofde van hun functie toegang hebben tot geclassificeerde gegevens, moeten over een specifieke machtiging beschikken. Die 'veiligheidsmachtiging' heeft tot doel om gevoelige informatie te beschermen door er de beschikbaarheid van te beperken tot personen waarvan mag verwacht worden dat ze voldoende betrouwbaar zijn. Ze wordt, na een onderzoek door de militaire of de burgerlijke inlichtingendienst, al dan niet toegekend door een veiligheidsoverheid. Deze veiligheidsoverheid is voor niet-militairen meestal de Nationale Veiligheidsoverheid die ressorteert onder de FOD Buitenlandse Zaken.

Zij is vandaag samengesteld uit verschillende hoge functionarissen van diensten die op een of ander vlak met veiligheid te maken hebben: m.n. het hoofd of een vertegenwoordiger van de FOD Buitenlandse Zaken, de Veiligheid van de Staat, de Algemene Dienst inlichting en veiligheid, het Crisiscentrum van de regering, het Federaal Agentschap voor nucleaire controle, de federale politie, de Algemene Directie Economisch Potentieel van de FOD Economie, het Directoraat-generaal Luchtvaart van de FOD Mobiliteit en – ten slotte – de administratie der douane en accijnzen.

De duur en de reikwijdte van het veiligheidsonderzoek van de inlichtingendienst zijn afhankelijk van het vereiste veiligheidsniveau (inzage van vertrouwelijke, geheime of zeer geheime gegevens). Voor een machtiging van het niveau 'zeer geheim' kan het onderzoek zes tot negen maanden in beslag nemen. Om de betrouwbaarheid van de aanvrager na te gaan kunnen de onderzoekers tal van bestanden consulteren: het centraal strafregister, het bevolkings- en vreemdelingenregister, het wachtregister van de vreemdelingen, het Rijksregister, alle nuttige informatie waarover de politiediensten beschikken en alle nuttige inlichtingen betreffende de identiteit of de kredietwaardigheid van de aanvrager waarover onder meer de Federale Overheidsdienst Financiën, het handelsregister, de Dienst Vreemdelingenzaken, de Nationale Bank van België en de Kruispuntbank van de sociale zekerheid beschikken.

Zij zullen niet alleen bestaande bestanden consulteren maar ook bijkomend onderzoek verrichten (buurtonderzoek, bevraging van de huidige of vroegere werkgever...). Daarbij komt dat ook de partner en zelfs andere meerderjarige personen die samenwonen met de aanvrager, kunnen doorgelicht worden.

De veiligheidsmachtiging is in principe geldig voor vijf jaar. Na die periode zal een volledig nieuw veiligheidsonderzoek gebeuren. Niets belet echter dat de inlichtingendienst reeds eerder bepaalde elementen uit het privé-leven van de betrokkene verifieert, bijvoorbeeld na een tussenkomende veroordeling. Indien nodig kan zij de veiligheidsoverheid aanbevelen de machtiging voortijdig in te trekken.

Indien de veiligheidsmachtiging wordt geweigerd of ingetrokken, kan de betrokkene beroep aantekenen bij een onafhankelijk administratief rechtscollege. Tot voor de inwerkingtreding van de nieuwe wetten was dit college samengesteld uit de drie leden van het Vast Comité I. Vandaag worden de beroepen behandeld door de voorzitters van het Vast Comité I, van het Vast Comité van toezicht op de politiediensten en van de Privacycommissie. De griffie van het beroepsorgaan is evenwel nog steeds gevestigd bij het Vast Comité I.

Het beroepsorgaan kan bijkomende gegevens opvragen en de leden van de inlichtingendiensten die het onderzoek hebben uitgevoerd, horen. In principe krijgt de betrokkene inzage in zijn volledig onderzoeksdossier en wordt hij gehoord.

Het beroepsorgaan kan vier beslissingen treffen: zij kan bijkomend onderzoek vragen, de veiligheidsoverheid wat meer tijd geven om het dossier af te ronden, de beslissing van de veiligheidsoverheid bevestigen of eisen dat zij de veiligheidsmachtiging aan de betrokkene toekent. Het beroepsorgaan beschikt hiervoor over een termijn van zestig dagen.

VEILIGHEIDATTEST VOOR TOEGANG TOT GECLASSIFICEERDE GEGEVENS

De oorspronkelijke regeling uit de wet van 11 december 1998 betreffende de classificatie en de veiligheidsmachtigingen laat sommige overheden toe om desgewenst een veiligheidsmachtiging te eisen voor personen die toegang moeten verkrijgen tot plaatsen waar zich geclassificeerde documenten bevinden ook al moeten ze geen kennis nemen van die informatie. Bedoeld wordt de situatie van een bezoeker, een aanne-mer of een schoonmaakkploeg.

De procedure om een veiligheidsmachtiging uit te reiken, is echter veel te omslachtig en tijdrovend. Daarom voorziet de nieuwe wet in een vereenvoudigde procedure. Indien de verantwoordelijke overheid het wenst, kan zij een veiligheidsattest eisen (artikel 22bis, eerste lid). Concreet betekent dit dat er geen diepgaand 'veiligheidsonderzoek' zal gevoerd worden maar dat er slechts een snelle 'veiligheidsverificatie' zal plaatsvinden.

Deze verificatie bestaat uit de consultatie en evaluatie van een beperkte lijst van gegevens: de gegevens waarover de inlichtingendiensten beschikken, de gerechtelijke gegevens die door de politiediensten worden overgezonden mits toelating van de gerechtelijke overheden, het centraal strafregister, het bevolkings- en vreemdelingenregister, het wachtregister van de vreemdelingen, het Rijksregister en de informatie waarover de politiediensten beschikken naar aanleiding van een identiteitscontrole. Er wordt geen bijkomend onderzoek ingesteld en geen check gedaan van personen die samenwonen met de aanvrager.

De verificatie zal in vele gevallen kunnen gebeuren door de overheid zelf die verantwoordelijk is voor het gebouw waar zich de geheime documenten bevinden. Vanzelfsprekend maken al deze elementen dat de ter-

(Indien ingevuld
Wet 11.12.98)

(Identificatie van de eenheid, firma of van
het organisme)

BASISVRAGENLIJST VOOR EEN VEILIGHEIDSMACHTIGING

(De aanvraag moet met drukletters ingevuld worden)

A. IN TE VULLEN DOOR DE VEILIGHEIDSOFFICIER

1. ONDERWERP
(Aanvragen van pers.)

Adres:	Indels:	Hernieuwing:
Adres:	Motivatie:	Rubriek N°:

2. LIJST VAN DE MACHTIGING
(Aanvragen van pers.)

	Indels	SAVO	VPEU	Extrocorps

mijnen veel korter kunnen zijn. Daar waar een veiligheidsonderzoek al gauw verschillende maanden in beslag neemt, kan een veiligheidsverificatie op enkele dagen gebeuren. De maximumtermijn is alleszins vijftien dagen.

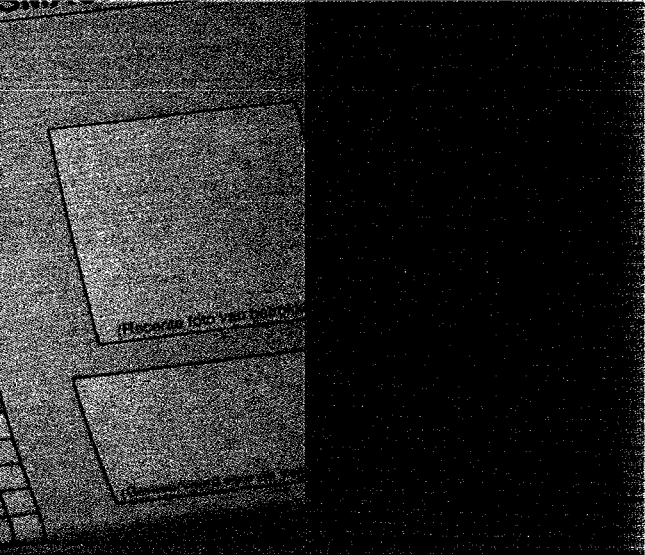
Het doel van het attest (nl. toegang tot een bepaalde plaats voor een korte periode mogelijk maken) maakt dat ze in principe slechts een beperkte geldingsduur heeft: bij een nieuw bezoek aan die plaats kan de overheid een nieuwe verificatie (laten) verrichten. Maar dit is geen verplichting; de verantwoordelijke van de plaats beslist hier autonoom over.

Indien het attest geweigerd wordt, kan de betrokkene beroep aantekenen bij het nieuw samengestelde beroepsorgaan. Hier beschikt het orgaan slechts over vijftien dagen om het attest al dan niet toe te kennen. Zij kan geen bijkomende onderzoeksdaden vragen, noch de veiligheidsoverheid meer tijd geven om de verificatie af te ronden. Voor het overige is de procedure gelijk aan die van de veiligheidsmachtigingen.

VEILIGHEIDSATTEST VOOR PLAATS OF EVENEMENT

De nieuwe wetten voeren nog een tweede soort van veiligheidsattest in, namelijk een attest voor de persoon die voor beperkte duur toegang wil "tot lokalen, gebouwen of terreinen die een band hebben met functies van publieke overheden of tot een welbepaald nationaal of internationaal, diplomatiek of protocollair evenement" waar zich een specifieke dreiging voordoet (artikel 22bis, tweede lid).

Dit attest kan slechts onder zeer strikte voorwaarden geëist worden.

Vooreerst mag de verplichting om over een attest te beschikken alleen opgelegd worden door de minister van Justitie, de minister van Binnenlandse Zaken, de minister van Landsverdediging, een gouverneur, een burgemeester, de directeur-generaal van het Crisiscentrum of de gerechtelijke overheden die bevoegd zijn voor de handhaving van de orde ter terechtzittingen van de hoven en rechtbanken.

Deze overheden mogen slechts van deze mogelijkheid gebruik maken voor redenen van openbare orde, veiligheid of de bescherming van de fysieke integriteit van de aanwezige personen voor zover er zich een mogelijke dreiging aandient zoals voorzien in de wet van 30 november 1998 op de inlichtingen- en veiligheidsdienst (bijv. terrorisme).

Concreet kan gedacht worden aan de beveiliging van een Europese top of andere internationale vergaderingen waar controle van zowel deelnemers, bezoekers, leveranciers, journalisten als personen belast met het onthaal of de catering, zich opdringt. Een ander voorbeeld is dat van een gebouw of plaats waar zich een concrete (terroristische) dreiging voordoet.

De beslissing van de publieke overheid om attesten te eisen voor een plaats of evenement moet worden gemotiveerd en ter kennis gebracht van de overheid die de verificatie zal verrichten (in principe is dit de Nationale Veiligheidsoverheid maar tot eind 2006 neemt het Crisiscentrum die rol over) en van de organisatoren van het evenement of van de verantwoordelijken voor de lokalen, gebouwen of terreinen. De organisatoren of de verantwoordelijken moeten op hun beurt alle betrokken personen op de hoogte brengen van de beslissing die inhoudt dat zij aan een veiligheidsverificatie zullen onderworpen worden.

De duur en reikwijdte van deze verificatie is dezelfde als die die werd beschreven onder hoofding 2. En net

zoals bij de eerste soort van attesten kan men hier beroep aantekenen tegen de weigering om een attest af te leveren.

Van belang is echter dat er ook beroep kan aangetekend worden tegen de voorafgaandelijke en gemotiveerde beslissing van de publieke overheid om voor een bepaalde plaats of evenement attesten te eisen van elke bezoeker of deelnemer. Dit beroep kan worden ingesteld door elke belanghebbende. Dit is niet alleen de bezoeker of deelnemer maar bijvoorbeeld ook de organisator van een evenement of de verantwoordelijke van een gebouw die zich niet kan vinden in de beslissing van de publieke overheid om iedereen te screenen.

Het beroepsorgaan zal in dat geval nagaan of de beslissing conform de wettelijke beperkingen is genomen: is het een beslissing van een bevoegde publieke overheid; betreft het een plaats of evenement zoals bedoeld door de wet; is er een welbepaalde dreiging; en – ten slotte – is er gevaar voor de openbare orde, de veiligheid of de fysieke integriteit van personen. Zij doet uitspraak binnen vijftien dagen.

Trouwens kan niet alleen het beroepsorgaan de publieke overheid terugfluiten. In eerste instantie zal de veiligheidsoverheid moeten nagaan of het verzoek van de publieke overheid wel kadert binnen de wet. Indien dit niet het geval is, zal zij geen enkele verificatie verrichten. De publieke overheid kan tegen deze weigeringbeslissing wel nog beroep aantekenen bij het beroepsorgaan.

VEILIGHEIDSADVIEZEN

Naast een mogelijke of concrete dreiging in een gebouw of op een plaats, kunnen bepaalde terreinen vanuit hun aard zelf gevoelig zijn. Denk maar aan de tarmac van een luchthaven. Wie misbruik maakt van de mogelijkheid om op die plaats te komen, kan ernstige schade toebrengen aan fundamentele (staats)belangen. Hetzelfde geldt voor personen die een bepaalde functie of opdracht uitoefenen (de regering dacht hier bijvoorbeeld aan de aanstelling als lid van het Executief van moslims van België) of die een bepaalde vergunning wensen (denk maar aan een specifieke vergunning voor in- en uitvoer van wapens).

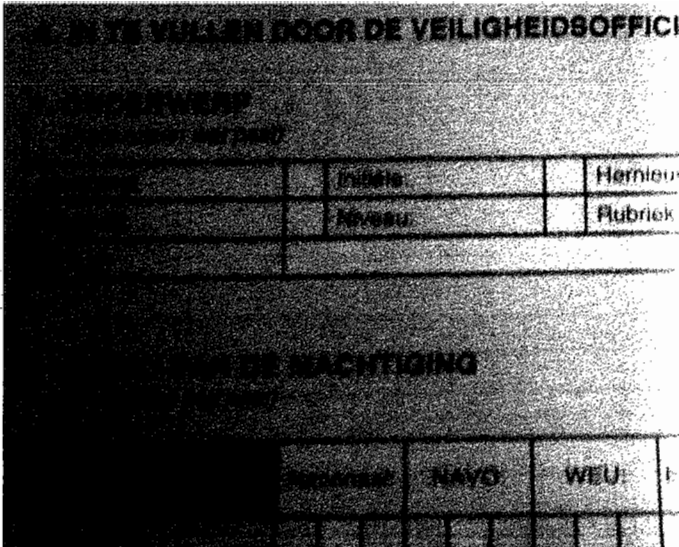
Vandaar dat de inlichtingendiensten (maar ook de politiediensten) steeds informatie hebben toegezonden aan allerlei administratieve overheden die moeten oordelen over de toekenning van gevoelige functies, opdrachten, toelatingen of vergunningen en waarbij de betrouwbaarheid van de kandidaat/aanvrager een van de beslissingselementen vormt. Met de nieuwe wetten krijgt deze wijd verbreide praktijk (het gaat jaarlijks

om duizenden consultaties) een wettelijke grondslag. Vanaf nu worden die onderzoeken ten behoeve van allerlei administratieve overheden 'veiligheidsverificaties' genoemd; ze moeten resulteren in 'veiligheidsadviezen'. De verificaties worden verricht door de Nationale Veiligheidsoverheid (tot eind 2006 zal dit evenwel gebeuren door de Veiligheid van de Staat) op basis van dezelfde gegevens als de gegevens die gehanteerd worden om veiligheidsattesten toe te kennen.

Deze veiligheidsadviezen kunnen dus betrekking hebben op de meest uiteenlopende situaties. Anders dan voor de veiligheidsattesten komen hier alle administratieve overheden in aanmerking om dergelijke adviezen aan te vragen. Het toepassingsgebied kan derhalve zeer ruim zijn. Er is eigenlijk maar één echte voorwaarde: de beslissing om een veiligheidsadvies te vragen, kan slechts genomen worden "wanneer de uitoefening van een beroep, een functie, een opdracht of mandaat, of de toegang tot lokalen, gebouwen of terreinen, of van het bezit van een vergunning, een licentie of een toelating door een niet-geëigend gebruik schade kan toebrengen aan de verdediging van de onschendbaarheid van het nationaal grondgebied en van de militaire defensieplannen, de vervulling van de opdrachten van de strijdkrachten, de inwendige veiligheid van de Staat, met inbegrip van het domein van de kernenergie, en het voortbestaan van de democratische en grondwettelijke orde, de uitwendige veiligheid van de Staat en de internationale betrekkingen van België, het wetenschappelijk en economisch potentieel van het land, de veiligheid van de Belgische onderdanen in het buitenland of de werking van de besluitvormingsorganen van de Staat" (artikel 22quinquies).

De regering dacht hierbij voornamelijk aan volgende gevallen:

- Erkenning van de leden van de Belgische Moslimexecutieve (dit werd trouwens het eerste domein waarin een overheid om veiligheidsadviezen vroeg);
- Identificatiebadges op luchthavens;
- Afwijking van de nationaliteitsvoorwaarde voor godsdienstleraars;
- Toelating tot de gevangenis als aalmoezenier of consulent;
- Toelating tot het houden en dragen van wapens indien de aanvrager geen woonplaats heeft in België;
- Speciale vergunning voor uit- of doorvoer van wapens of militair materieel;
- Toekenning van verblijfs- en vestigingsvergunningen;
- Erkenning van het technisch personeel voor installatie en onderhoud van de centrale tapkamer van de federale politie.

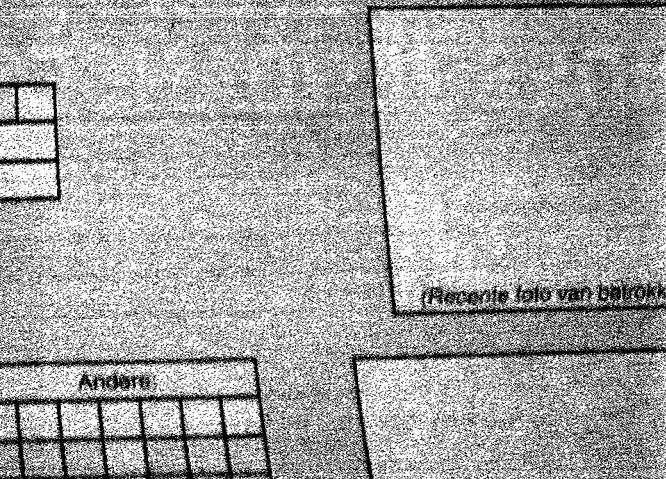

De administratieve overheid die een advies wenst omtrent de betrouwbaarheid van een persoon voor een bepaalde functie, toelating of vergunning, zal haar beslissing steeds goed moeten motiveren. Uit haar beslissing en uit het dossier zal moeten blijken dat bij misbruik van de mogelijkheden die die functie, toelating of vergunning bieden, een van de opgesomde belangen in het gedrang kan komen. De overheid zal haar beslissing ter kennis moeten brengen van de veiligheidsoverheid en van alle personen die in aanmerking komen voor die functie, toelating of vergunning.

Net zoals bij de beslissing om – los van een concrete persoon – voor een bepaalde plaats of evenement veiligheidsattesten te eisen, kunnen zich na de initiële beslissing om adviezen aan te vragen verschillende scenario's voordoen. De veiligheidsoverheid kan ook hier weigeren verificaties uit te voeren. En ook hier heeft de administratieve overheid de mogelijkheid om beroep aan te tekenen bij het beroepsorgaan. Maar ook de persoon die zich kandidaat wenst te stellen voor een functie waarvoor men een advies eist, kan het beroepscollege vragen om die beslissing te herzien. In beide gevallen beschikt het college over een termijn van vijftien dagen om een definitief oordeel te vellen.

Hoe verloopt de procedure nu in de praktijk wanneer men een veiligheidsadvies wenst over een welbepaald persoon? De veiligheidsoverheid heeft een maand de tijd om alle benodigde gegevens over die persoon te verzamelen en om een gemotiveerd positief of negatief advies te formuleren. Zij maakt dit advies over aan de verzoekende overheid die op haar beurt de betrokkene in kennis stelt.

Is het veiligheidsadvies positief dan kan de functie, toelating of vergunning toch nog worden geweigerd. Ofwel omdat de kandidaat/aanvrager niet aan de andere toekenningvoorwaarden voldoet (bijv. leeftijd- of diplomavereiste), ofwel omdat de overheid zich niet

kan vinden in het positieve veiligheidsadvies. In geen van de twee gevallen is er echter beroep mogelijk bij het college dat ingesteld is bij het Vast Comité I. De betrokkene kan zich wel tot de Raad van State wenden (dit kan hij niet in geval van veiligheidsmachtigingen of veiligheidsattesten; daarover oordeelt het beroepsorgaan steeds alleen en in laatste instantie).

Is het veiligheidsadvies daarentegen negatief dan is er wel beroep mogelijk bij het nieuw samengestelde beroepsorgaan. De drie voorzitters hebben dan dertig dagen de tijd om zich over de zaak uit te spreken. Ofwel handhaven zij het negatieve advies, ofwel formuleren zij een positief advies. Maar het blijven slechts 'adviezen'. De administratieve overheid is er niet door gebonden. Alleszins beschikt de verzoeker over de mogelijkheid om zich tot de Raad van State te wenden wanneer de overheid het positieve advies van het beroepsorgaan naast zich neerlegt.

Eigenlijk zal de betrokkene slechts in één geval niet bij de Raad van State terecht kunnen: wanneer de overheid haar weigering om een functie, toelating of vergunning toe te kennen uitsluitend motiveert op basis van het negatieve veiligheidsadvies van het beroepsorgaan.

Het veiligheidsadvies blijft in principe geldig voor de hele duur van de functie, toelating of vergunning waarvoor ze werd aangevraagd. Wel heeft de veiligheidsoverheid steeds de mogelijkheid om, indien nodig, een nieuwe verificatie te verrichten en desgevallend een negatief advies aan de administratieve overheid over te maken. Deze overheid kan op haar beurt de beslissing waarbij de functie, toelating of vergunning werd toegekend, intrekken.

RESTCATEGORIE

De regering had duidelijk niet de bedoeling situaties te wijzigen die reeds wettelijk waren geregeld. Dit betekent dat er naast de veiligheidsmachtigingen, -attesten en -adviezen een reeks van screenings / veiligheidsonderzoeken / verificaties / adviesaanvragen is blijven bestaan waarin de inlichtingendiensten een rol te spelen hebben. Het betreft volgende gevallen:

- Adviezen gegeven aan de wetgevende macht op het gebied van naturalisatie;
- Adviezen gegeven aan de rechterlijke macht op het gebied van het verwerven van de Belgische nationaliteit;
- Inlichtingen gegeven aan internationale organisaties of aan buitenlandse autoriteiten op basis van internationale akkoorden;
- Adviezen aan de minister van Binnenlandse Zaken om het beroep van privé-detective uit te oefenen;
- Adviezen aan de minister van Binnenlandse Zaken om een bewakingsonderneming, een interne bewakingsdienst of een onderneming voor veiligheidsadvies uit te baten;
- Adviezen aan de minister van Binnenlandse Zaken om als personeelslid van een bewakingsonderneming, een interne bewakingsdienst of een onderneming voor veiligheidsadvies te opereren.

Voor elk domein zal men de respectievelijke wetgeving moeten consulteren om de reikwijdte van het onderzoek, de termijnen, de voorwaarden en de beroepsmogelijkheden (de Raad van State of de rechtbank van eerste aanleg; zeker nooit het beroepsorgaan verbonden aan het Vast Comité I) te kennen. Het is echter niet de bedoeling om binnen het bestek van deze bijdrage op al die procedures in te gaan.

Wauter Van Laethem,

Jurist

Vast Comité toezicht op de Inlichtingendiensten

De in deze bijdrage ingenomen standpunten vertolken de persoonlijke mening van de auteur en binden op geen enkele wijze het Vast Comité I.